

GÉCZI JÁNOS

Gemma a nyakban

Volt, ki az éleid dicséte, mert
pengeként hasítottad a hátát.
Volt, aki színeid visszaverő-
dését, olyan, amilyen látható
a szivárványban s mert felfestette
őt. Voltak, akiknek a hibák, a
zsíros foltok tetszettek, hiszen át-
látszóak, s az, ami maszat benned
elfedte az övét. Másoknak a sószem
alakú foltok, hogy kiemelkedtek,
miként duzzadó ajak az arcból,
s az alsó s felső ajkon a redők.
Számomra az illatod fontos, mely
mára elillant. Gemmám, csillogsz e-
rőtlenül, gyöngé lángod urnája
a tűznek, ereje nincs, hevedet
feloldotta a füstöd. Most, e sza-
bálytalan percben, látom a vétked,
miként a tegnap, fluoreszkál.

Lányok

Egymás mellett mennek, s ahol két utca
 összeér, egymáshoz csatlakozik
 belőlük kettő tenyér. Egymásba
 terjednek át, bőrön át, ujjakon
 keresztül, nincs bennük ide- és nincs
 odaát. Nagy házköznyi sétahossz.
 Kákabélűvé lapped a járda,
 sikátorba furakodik, a két
 alakot egyetlenné préselve.
 Hőségben a tócsák, apróbbakká
 apadnak az ablakok. Egymáshoz
 bújnak a csüngő ereszek. Egyike
 felnevet, a másikja folytatja.
 A járda szurokfénnyel folyik, majd
 bőrozni kezd, ráncossá rendezi
 a lépcsőt. Valaki halkán köhint.

